

BIOGRAFI JOHANNES KNUDSEN

Johannes Knudsen ca. 1959

Johannes Knudsen (gtr/voc), født i Schaulen, Litauen, den 5. januar 1925, døbt 10. april 1925.

*J. 263
1950*
1331 2936/84

Taufbescheinigung.

Auszug aus dem Kirchenbuche der Gemeinde der Bischöflichen Methodistenkirche
in *Schaulen*

Hierdurch wird bezeugt, daß dem
Herrn *Axel Knudsen*
in *Schaulen*
von seiner Ehegattin *Emma, Emilie Knudsen*
geborene *Karsch* in *Schaulen*
am *fünften Januar* Ein taufend neun hundert *und vierzig*
ein *Sohn* geboren wurde, der am *10. April 1925* auf den Namen
Johannes
die heilige Taufe empfangen hat.

Solches bezeugt mit dem Siegel seiner Kirche und seiner Namens-Unterschrift

Schaulen, den *19. Juli* 1925.

E. Blum
Prediger.

Pf. Hühner
Prediger in Schaulen.

998

14102

Fader Axel Knudsen, født 1900, var fra Sønderjylland. Uddannet som mejerikonsulent og dertil litterær og musikalsk. Når familien spillede, kunne han synge andenstemmer uden besvær til næsten alle melodier. Faderen spillede violin (købt 1925 af ungarske zigeunere, og var musikalsk inspireret af lokale Litauiske zigeunere).

Moder Emma Emilie Knudsen (af preussisk afstamning) rejste til Sønderjylland for at lære dansk husholdning og kom tillige i fotograflære - og derved mødte hun sin mand. Moderen spillede guitar opstemt på russisk manér. Familien spillede ofte sammen om aftenen samt til fester og højtider, og det var moderens guitarspil, der inspirerede Johannes Knudsen til at spille.

Faderen havde tre brødre: Den ene faldt i 1. verdenskrig, den anden blev såret og kom i fransk fangenskab. Den tredje blev hårdt såret, men Axel Knudsen fik ham hjulpet over på den danske side af grænsen.

Blev selv i 1917 taget til tysk krigstjeneste, uddannet som trommeslager og var formentlig en af de sidste, der brugte stikkerne til Det tyske Kejserriges præsentermarch. Dagen efter, den 1. august 1919, kom revolutionen, og Weimarrepublikken/ Tyskland blev udråbt.

I årene 1923 til 1936 var faderen

dansk statsansat supervisor (udvalgt til stillingen, idet han som den eneste fra Ladelund Højskole bestod med udmærkelse som mejerist), der oprettede et par hundrede andelsmejerier i Litauen efter dansk mønster. Litauen var et fattigt land, udbyttet af russere og tyskere under 1. verdenskrig. Det skulle nu skulle genrejses - bl.a. med dansk støtte til landbrugsdrift, frøudvinding og mejeridrift.

Johannes Knudsen: *Dengang var der næsten ingen biler i Litauen, og jeg husker kun uendelige støvede landeveje. Min far anskaffede en stor motorcykel, som han kørte rundt i og foretog kontrol med mejeriernes laboratorieprøver m.m.*

Jeg blev navngivet efter min farfar, havde to søstre (hvoraf den ene, Dorothea, udviklede en meget smuk sangstemme og derfor fik mange tilbud om at optræde, hvad hun imidlertid ikke var interesseret i) samt min bror Axel, der kunne synge og spille på klaver, guitar og trommer. Han blev født den 16. december 1926, og har bl.a. spillet med Harlem Kiddies (en Sveriges-sommerturné i midt-1950'erne til bl.a. Gotland), harmonikaspilleren Kaj Kunkel (han havde naturligt gehør og kunne swinge!) samt tenorsaxofonisten Arne Astrup. Så sent som i 2012 spillede AK stadig, f.eks. i Kulturhuset "Viften" i Rødovre.

Til venstre: Dorothea, Johannes, Axel og Emmy Knudsen, ca. 1929. Emmy spillede klaver og deltog i flere sangkor. Til højre: Emmy, Johannes, Emma Emilie, Axel jr., Axel sr., og Dorothea Knudsen, bosiddende i Kretinga ca. 1934.

Axel og Johannes Knudsen, ca. 1933

Johannes Knudsen ved torveisvognen i Kretinga, ca. 1934

I 1936 vendte vi tilbage til Haderslev, Sønderjylland, hvor min bror Axel og jeg blev sat i den tyske skole - for at lære dansk. Det tog ingen tid, og derefter kom vi til Katedralskolen i Haderslev. Axel og jeg kunne indtil da kun tale flydende litauisk og tysk - når min far og mor ikke ville have, at vi skulle høre, hvad de sagde, så talte de indbyrdes dansk, som min mor havde lært sig.

Efter nogle år flyttede familien til Horsens, hvor jeg tog realeksamen fra Horsens Statsskole og min mor sørgede for, at jeg fik en bogholderiuddannelse - foruden at hun sendte mig til klaverundervisning, men jeg begik den fejl, at jeg ikke gad spille efter noder - så det stoppede jeg ret hurtigt med. Min mor blev veninde med en søster til ejeren af Hede Nielsens Fabrikker (der blandt andet fremstillede radioer). Denne søster og hendes mand spillede, og manden byggede guitarer. Han lærte mig de mest almindelige greb (med åbne strenge), som også blev anvendt af gårdmusikanterne, jeg hørte

rundt omkring - og til sidst byggede han en guitar til mig. I Horsens hørte jeg på Jørgensens Hotel en koncert med Barnabas von Geczys orkester - det var under krigen. Dér var en superguitarist, som jeg kom til at tale med - meget ansporende.

Anden verdenskrig satte en stopper for en lignende stilling, som min far skulle have haft i Kina. Senere kom han til Venezuela for den danske maskinfabrik Alfa Laval, men omvæltninger i 1955 gjorde, at han rejste hjemover igen.

Vel, så kom jeg på Vejlefjord Højskole endnu under besættelsen, hvor jeg havde min guitar med. Dér dannede vi en kvartet: Violin, cello, klaver og guitar, og så sang vi også - negro spirituals. Det lærte jeg en del af.

Fra venstre: Johannes Knudsen, gtr. Kay Støtt, vln. Grethe Hartelius, pno (senere ejendomsmægler i USA), og ?, cello. På Vejlefjord Højskole i 1944-45.

Jeg fik også undervisning af forskellige guitarister i Randers, og begyndte at øve med ligesindede. Bl.a. om søndagen, hvor vi spillede i et stort konditori, fordi der stod et klaver. Dér var en meget glimrende pianist fra Skive (hvor hans far ejede afholdshotellet), og en anden guitarist (hvis far ejede konditoriet), og han lærte mig en masse akkordgreb.

Vejlefjord Højskole maj 1945, til venstre Johannes Knudsen. Til højre en swing-gruppe (ud af flere),

fra venstre: Axel Knudsen, dms. Ukendt, vln. Johannes Knudsen, gtr. Ukendt, acc. Ukendt, vln.

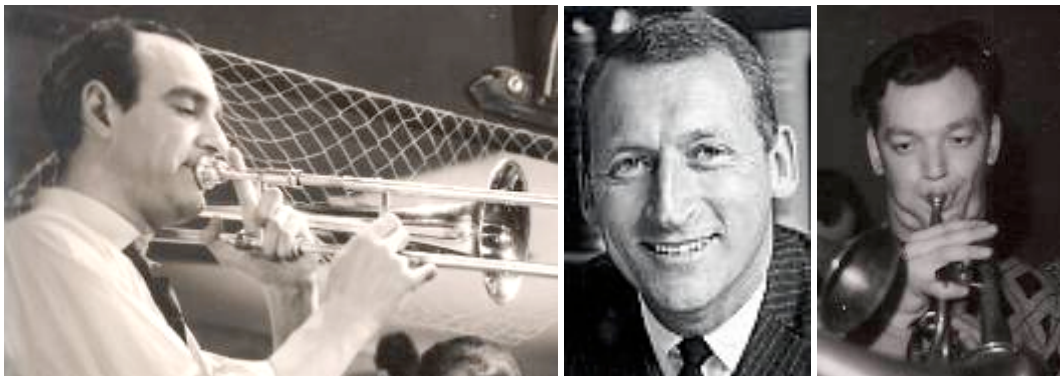
De gutter havde plader med Bix Beiderbecke, Frankie Trumbauer og Eddie Lang fra 1920'erne, som vi lyttede meget til - det var vel her jeg første gang hørte jazz, der rigtig vakte den interesse til live i mig. I øvrigt hørte vi fine professionelle orkestre på "Restaurant Maxim" inde i Randers, og ude på "Restaurant Nørreiiis" - hvor man engagerede alle de store hjemlige jazznavne. Der var jeg tit ude at høre musikken.

Axel og jeg deltog også, som sangere, i nogle talentkonkurrencer på Fladbro Kro, hvor Axel vandt 1. præmie og jeg 2. præmie. Jeg var på daværende tidspunkt ansat i bogholderiet hos Brdr. Søndergaard i Randers.

Derefter kom jeg til København og fik kontoransættelse hos Houlberg. Der var en anden kontormand, Palle Nielsen, som var en skrap trompetist - vi blev gode venner, han var ikke synderlig udadvendt, men alletiders kammerat. Han spillede i et big band, og de øvede inde på Strøget i Fonas baglokale. Der skulle jeg med, sagde han, for de kunne godt bruge en ekstra guitarist. Erik Carlsen spillede bas og John Darville basun - det var Franklin Juhlerts orkester. Det må have været i 1945 - John Darville og jeg indledte et venskab.

Mogens Landsvig: Da Erik Carlsen senere blev generaldirektør for Danmarks Radio, blev han af kollegerne og som følge af sin fortid, betitlet "Generalbasdirektør"!

John Darville, Erik Carlsen og Palle Nielsen

Franklin Juhlerts Orkester (Johannes Knudsen ikke med på billedet).

I det svenske Orkester Journalen, januar 1945, fremhæves især Palle Nielsen som "utan överdrift blåser några av de vackraste, mest känsliga och logiskt bäst uppbyggda solona" samt Darville og Bluhme; i december 1945 omtales John Darville, Ole Højer og Palle Nielsen som gode solister.

Franklin Juhlerts 14-mands amatørorkester ved Odeon-optagelsen den 27. oktober 1944 (med fra venstre Juhlert, Vagn Bluhme/ten, Clement Nielsen/alt&bar, John Andersen/alt og Ole Højer/clt&alt samt Erik Hansen/gtr).

Orkestret spillede en koncert i "Flagermusen", Ölandshus ved Amagerbrogade, den 28. oktober og medvirkede også ved en koncert i Odd-Fellow Palæets store sal den 2. november 1944 (hvor bl.a. Harlem Kiddies tillige deltog).

Alle koncerterne i K.B.-Hallen med de amerikanske grupper, dem rendte jeg til. Måske Chubby Jackson var den første, jeg hørte. Og der var Count Basie, Nat King Cole, Louis Armstrong, Jack Teagarden, Ella Fitzgerald, Teddy Wilson - han spillede også en koncert i Glassalen i Tivoli.

Jeg var ikke så længe med Juhlert, men så mødte jeg en dygtig pianist fra Amager - og vi begyndte på en kro ude ved Roskildevej. Jeg spillede derefter lidt rundt omkring med forskellige, også min bror Axel og en trompetist - indtil jeg så en annonce, hvor Poul Thomsen søgte en guitarist og violinist og bassist. Poul Thomsen boede også på Amager, vist en sidevej til Englandsvej, og var konservatorieuddannet - faktisk lige så skrap som Max Leth. Poul Thomsen kunne spille hvad som helst, også klassisk, Claude Debussy og alle de svære - men han ville ikke være professionel. På den måde startede vores trio i foråret 1947, som blev min. Men vi var allerførst en kvartet, "The Happy Band".

"The Happy Band" kort efter dannelsen i 1947, fotograferet på "Den Grønne", Vallensbæk Strand.

Fra venstre: "Store" Poul Thomsen, pno. "Lille" Poul Pettersson, vln/sbs. Johannes Knudsen, gtr/vcl. Henry Hansen, dms/step/vcl.

På dette tidspunkt boede Johannes Knudsen i Thorsgade 4, 4. sal th, København N. I bygningen overfor, Nørrebrogade 160, boede Ib Glindemann.

Bandet's første professionelle engagement var på Ålholm Kro ude på Roskildevej. Hurtigt derefter kom kvartetten til "Den Grønne", Vallensbæk Strand, der ikke havde spiritusbevilling. I pauserne strøg publikum hen på kroen og drak, og derefter kom de tilbage for at danse videre. Dér spillede kvartetten en del år om sommeren - og ejeren fik da også siden egen spiritusbevilling.

Henry Hansen, der var med i begyndelsen, var en fantastisk trommeslager, som også kunne steppe og synge de påkrævede popnumre (medens jeg sang swing-numrene) - men han blev så gift, og så var det "slut med kærligheden" - hans kone gav ham ikke lov til fortsat at spille. Så Henry holdt op, men det gjorde ikke noget, for vi fik senere vanvittig mange jobs i whisky-bæltet, hvor der egentlig helst ikke skulle være trommer på.

Poul Thomsen var en meget dygtig pianist, der ofte nynnede andenstemmer til min vokalpræsentation af melodierne. Repertoiret bestod af jazz standards, men med alle musikgenrer indbefattet for at tilgodese en bredt favnende form for underholdning, når dette var påkrævet. Gruppen bestod næsten på dato i 25 år.

Poul Petterson var vel ikke, hvad man vil betegne som en skrap bassist, men når vi f.eks. spillede eftermiddagsmatinéer fra kl. 1600-1800 på Dragør Badehotel under restauratør Dehlens (hvor vi var i mange år), så kunne han faktisk spille små klassiske violinstykker sammen med Poul Thomsen, hvis der blev brug for det som underholdning. Så vi dækkede et bredt spektrum af musik. I Dragør kom mange svenskere og meget ofte Otto Leisner - det var et udsøgt madsted. Vi afløste også for Ivan Leths gruppe, ja, overtog lige frem nogle af hans engagementer.

"The Happy Band", formentlig på "Den Grønne", Vallensbæk Strand, i 1947 eller 1948.
Fra venstre: Henry Hansen (gled ret hurtigt ud af gruppen, der fortsatte som trio), Johannes Knudsen og Poul Thomsen.

Vi spillede for Dansk Automobil Clubs medlemmer og alle de rige entreprenører - når den ene havde haft os, så kom vi automatisk videre til den næste.

Vi tjente virkelig mange penge - jeg havde meget mere i indtægt ved at spille, end jeg tjente om måneden på mit dagjob (på den tid i bogholderiet på et mejeri i Valby). Og jeg havde brug for pengene, for jeg skulle giftes (med Vibeke Seide Petersen, hvis mor, Klara Seide Petersen, var søster til Max Leths mor "Moster Emma". Vibeke var således kusine til Max Leth, og JK fik rent musikalsk masser af hjælp hen ad vejen fra Max Leth. Max Leths far var militærkoncertmester i Sorø og hans mor en meget anerkendt pianistinde).

Vi blev gift i 1952 og var sammen i 25 år. Vibeke var ufattelig musikalsk - hvis jeg manglede en tone, så kunne Vibeke altid lige høre, hvad det var for en. Hun var i øvrigt en dygtig danseinstruktør - vandt mesterskab i England. Senere kom jeg til Fiskeeksportfirmaet Sejrbø & Jensen på Gl. Strand. Efter 10 år dér kom jeg til Bayer Kemi i 1955, hvor jeg var i 5 år. Og så kom jeg til Ciba-Geigy i Schweiz, hvor jeg var i 37 år.

Johannes Knudsen 1948. "På den ene side af min motorcykel fik jeg konstrueret og fastgjort en smalt støttebræt, hvorpå min forstærker kunne stå fastspændt. Når vi kørte på job, sad Poul Thomsen på bagsædet - med min guitar og diverse noder under armen. Så gik det over stok og sten, og Poul måtte hænge på, så godt han kunne."

Desuden spillede vi på de to restauranter på Nørrebro Runddel. I "Café Runddelen" (på den side af runddelen, der vendte hen mod biografteatret Colosseum) spilledes oppe på første sal, og senere tilkom der også engagement på "Nørre Central Café" på hjørnet diagonalt overfor (den side af runddelen, der vendte hen mod Tagensvej).

"Café Runddelen" lå i midterdelen af ejendommen (under tagfrisen)

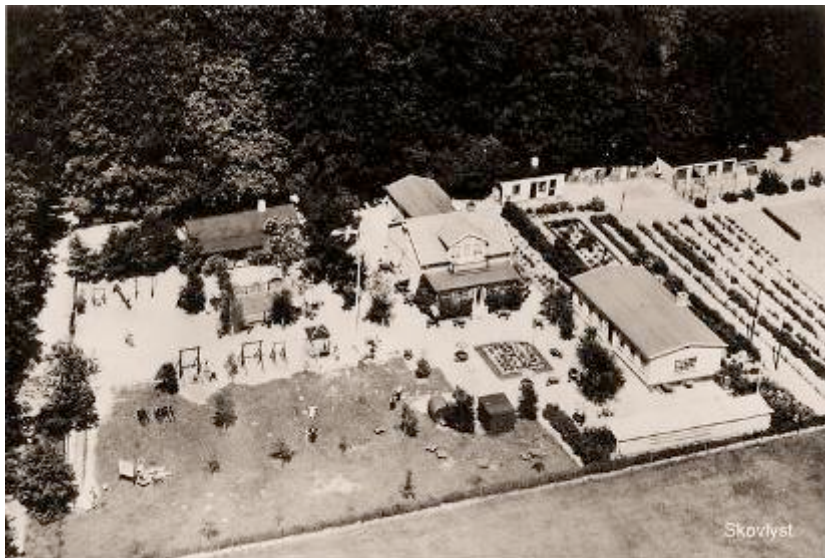
"Nørre Central Café" med den lange markise ud over fortovet

Derefter kom vi til "CAFÉ RØDE LYGTE" på hjørnet af Amagergade/Torvegade (formentlig lukket i 1955, huset nedrevet) på Christianshavn. Det var et temmelig ligefremt sted, hvor der skete lidt af hvert på dansegulvet - ingen hæmninger og kontant afregning - ligesom der foregik en lønsom sortbørsagtig omsætning af alskens varer.

"Café RØDE LYGTE", Torvegade 64, Christianshavn, København K

Senere fulgte langvarige sommerengagementer på "Restaurant Skovlyst" (om torsdagen) og i "Restaurant Bøndernes Hegn" (lørdag/søndag) i Hareskoven.

Til venstre: Restaurant "Skovlyst". Til højre: "The Happy Band", som også ofte kaldte sig for "Bar Trio", i "Bøndernes Hegn", ca. 1955, fra venstre: Johannes Knudsen, Poul Thomsen og Poul Pettersson. Knudsen spiller her fortsat Barslev guitar - efterfølgende havde han en Höfner fabriksuitar, inden det blev til en Levin.

Vi spillede også en del i Pejsesalen i K.B.-Hallen til de store erhvervsmæssige fester. Der var tribune til orkestret, som sad højt oppe, og der kunne så være et ekstra floor show nede foran. Ved en af disse fester havde man engageret en verdenskendt fransk kvinde, der spillede xylofon. Hun havde sin egen pianist med til at akkompagnere. Vi havde spillet lidt til middagsunderholdning, og derefter skulle denne franske kunstner træde frem - hun var annonceret, men hendes pianist dukkede ikke op. Hun havde med garanti kostet knapper - men hun kunne ikke gennemføre sit show uden ledsagelse. Det var ejeren af Bentzens Karosserifabrik, der stod for arrangementet..."Hvad skal vi gøre?" spurgte han - og det var jo ikke sådan ligetil, for hele akkompagnementet var efter noder - "... kan Poul ikke spille til?" Men det ville Poul ikke "... det får jeg jo ikke betaling for at gøre og hvorfor skal jeg blamere mig i denne anledning?"

Men vi fik ham altså overtalt - og det var så en af de lejligheder, hvor Pouls enorme kunnen afslørede sig. For hele forestillingen blev gennemført, som om at der ikke var sket det mindste - så skrap var han; alletiders.

"The Happy Band" i Helsingør Idrætsforenings fodboldklub, ca. 1959. Fra venstre: Poul Thomsen, piano/harmonika. Johannes Knudsen, gtr/vcl. Poul Pettersson, sbs/vln. John Thomsen, ten (søn af Poul Thomsen). Knudsen spiller på dette tidspunkt på en Levin "Goya" model, som han i 2000 gav i bytte ved køb af en Gibson ES175.

Vi blev faktisk en fast bestanddel af de tilbagevendende fester i mange foreninger/organisationer, f.eks. Danske Asfaltarbejderes Forbund - hvor det gik noget mere bramfrit til end ved festerne i de højere sociale lag - og for Simon Spies og Dansk Automobil Club.

En aften, hvor vi underholdt til middagen i DAC, kom der én amerikaner og satte sig helt tæt op ad mig. "This sounds very good", sagde han - det viste sig at være Wingy Manone, som skulle spille til dans senere på aften sammen med Papa Bues Viking Jazz Band. Jeg fik en fin snak med Manone - medens han lige så stille drak alle mine whiskysjusser, og de var ikke små, for man sørgede godt for os hos DAC.

Til venstre: Johannes Knudsen, september 2005, med amatørvenner. Til højre Svend Plougmann, der med dygtighed spillede violin/klarinet/alle saxer - og i øvrigt altid havde fast job i Slotsparken, Maribo, men erhvervsmæssigt var el-forhandler.

Trioen blev opløst i 1972. Jeg begyndte at rejse meget rundt for mit firma, så jeg kunne ikke holde til at spille mere - og nu var det så også en vellønnet erhvervsansættelse. Desuden fik de nye former for musik (rock) overtaget i forhold til swing og anden underholdning, og det havde ikke min interesse. Vi stoppede på en pæn måde. Poul fortsatte med at spille til mannequinopvisninger og så videre.

Min bror Axel var mere en bohème-type, men alligevel kontoruddannet - indtil han pludselig sagde op. Han var meget i Norge på højfjeldshotellerne. Via Max Leth lærte jeg selv mange musikere at kende. Helge Jacobsen var jeg særlig begejstret for. Og rundt omkring i Rådhuskælderen, München, Prater, Scala, Giraffen og Skandia (med Grauengaards gruppe) hørte jeg de forskellige danske bands.

Senere gik Johannes Knudsen over til at spille populær underholdningsmusik i diverse amatorsammenhænge - der var masser af engagementer i Sydsjællandsområdet. Lagde musikken på hylden omkring 2009. I 2012 ramt af kræft - død 3. august 2013 på Svanevig Hospice.

Johannes Knudsen hilser på Svend Hauberg og frue ved Little Beat Records release party den 26. januar 2005